

ραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχουσι κενὰ διαστήματα ἐν ἔργῳ τοσοῦτο τελείῳ, τοῦναντίον δὲ πιστεύομεν ὅτι ὅπου ὑπάρχει οἰαδήποτε ἄποψις, ἐκεῖ πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν ἀστρονόμους καὶ ἀστεροσκοπεῖα. Κατοίκους καὶ κόσμους ἀνακαλύπτομεν ἐν κόκκῳ ἄμμου καὶ ἐν σταγόνι ὕδατος· καὶ ὁμῶς τὰ ἄριστα τῶν μικροσκοπίων ἡμῶν δεικνύουσιν ἡμῖν μόνον τὰς φαλαίνας καὶ τοὺς ἐλέφαντας τῶν κόσμων τούτων, πολὺ δ' εἰσέτι ἀπέχουσι νὰ δείξωσιν ἡμῖν καὶ τὰ ἔντομα αὐτῶν. Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν πάντα ταῦτα τὰ παμμεγέθη σώματα, τὰ μεθ' ἡμῶν περὶ τὸν ἥλιον κινούμενα καὶ, ὡς ἡμεῖς, παρ' αὐτοῦ φῶς καὶ ζωικὸν δεχόμενα θάλλος, πῶς, λέγω, εἶναι δυνατόν νὰ στερεῶνται κατοίκων; Ἡ γνώμη αὕτη εἶναι παραλογισμὸς καὶ ἥκιστα ἀξία ὄντος λογικοῦ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαιότατοι τῶν φιλοσόφων, εἰς ἀπάσας τὰς σχολὰς ἀνήκοντες, ἐκλήρουσαν καὶ αὐτοὶ ἢ ἐν τοῖς ἑαυτῶν βιβλίοις, ἢ ἐνώπιον τῶν ἑαυτῶν μαθητῶν, τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν περὶ τῆς γενικῆς τῶν κόσμων οἰκησιμότητος.

«Εἶναι τόσον παράλογον, λέγει Μητροδόωρος ὁ Ἐρесьιος, νὰ δεχώμεθα ἓνα μόνον κόσμον ἐν τῇ ἀπείρῳ κενῷ, ὅσον καὶ νὰ λέγωμεν ὅτι εἷς καὶ μόνος ἀνεβλάστησεν ἄσταχυς ἐν εὐρυτάτῳ ἄγρῳ». Καὶ ὁ Δημόκριτος δὲ, ἐξεστηκῶς πρὸ τῆς θαυμαστῆς πληθύος τῶν οὐρανίων σωμάτων ἀνεκραύγαζεν «Ἀπείρους εἶναι κόσμους».

Ὁ τοὺς γεωγραφικοὺς πίνακος ἐπινοήσας Ἀναξίμανδρος, ἀπεκάλυψε τοῖς ἑαυτοῦ συγχρόνοις καὶ τὴν μεγάλην ιδέαν περὶ πληθύος καὶ οἰκησιμότητος κόσμων. Τὴν φιλοσοφικὴν ταύτην γνώμην ἐδέξαντο πάντες οἱ Ἕλληνες σοφοί, παρ' ὧν ἔπειτα μετεδόθη καὶ εἰς τοὺς Ἀλεξανδρίνους.

Καὶ ὁ Ἰππαρχος, ὁ πατὴρ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστρονομίας, ἀνακαλύψας τὴν ὁπισθοβατικὴν κίνησιν τῶν ἰσημερινῶν, καὶ ὁ Ἀρίστιλλος καὶ ὁ Ἡρακλείδης καὶ ὁ Τιμοχάρης καὶ Σέλευκος ὁ Ἐρυθραῖος καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ἐκ Παμφυλίας καὶ ὁ Μέναιχμος καὶ τόσοι ἄλλοι μεγαλόνομοι ἄνδρες, ἀλλεπαλλήλως κλείσαντες τοὺς τῶν Πτολεμαίων χρόνους, ἐξ ἴσου ὑπεστήριξαν ὅτι ἕκαστος ἀστὴρ εἶναι κόσμος κατοικούμενος ὑπὸ νοούντων ὄντων.

Αὕτη δὲ ἡ περὶ πληθύος καὶ οἰκησιμότητος τῶν κόσμων γνώμη, τόσον ἦτο διαδεδομένη παρ' ἀρχαίοις, μεθ' ὅλην τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ τὸν θρησκευτικὸν φανατισμὸν, ὥστε Ἀλεξάνδρος ὁ Μέγας, ὡς λέγει ὁ Ἰουδεγάλιος, ἐνόμισεν ἑαυτὸν σφόδρα τεταπεινωμένον καὶ δυστυχῆ, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ κατακτήσῃ αὐτοῦς.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΑ ΑΝΘΡ.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΤΗΣ ΑΥΤΩΝ.

Ἡ νύξ ἦτο διμυγλώδης· ἂν καὶ ὁ Φαέθων δὲν ἐπεκάθησεν ἀκόμη τοῦ ἄρματος αὐτοῦ, αἱ σκιαὶ μόλα ταῦτα τῆς νυκτὸς ἤρχισαν νὰ διαλύωνται, αἱ δὲ χροαὶ καὶ αἱ φάσεις τῶν διαφόρων ἀντικειμένων, ἅπερ κατεκάλυπτον τὸ νυκτερινὸν σκότος ἀποκαλύπτονται εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Τὰ πτηνὰ ἐξύπνησαν κελαδοῦντα τὸν ἑωθινὸν αὐτῶν ὕμνον, ὁ ὑπόκωφος κρότος τοῦ κελαρύζοντος βύακος ἐπαισθητῶς ἐλαττοῦται, ἡ περίξ μοσχοβόλος καὶ διαγελῶσα φύσις φαίνεται ἀναγεννωμένη. Τὸ οὐράνιον καταπέτασμα εἰς μίαν αὐτοῦ γωνίαν μεταβάλλει χροίαν, ἀγγέλλον ἡμῖν τὴν ἐπάνοδον τῆς κροκοπέπλου χαρρυγῆς καὶ ἀπὸ κυανοῦ καὶ σκοτεινοῦ βοδόχρουν καὶ ὠχρὸν καθίσταται.

Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει.

Τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτὸς διεδέχθη ὁ συνήθης ἡμερήσιος θόρυβος· τὸ πᾶν μετεβλήθη.

Πανταχοῦ κίνησις, πανταχοῦ ταραχή. Ἡ ζωὴ ἐπανῆλθεν.

Ὁ ἐργάτης πορεύεται εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ, αἱ μέλισσαι ἐξέρχονται τῆς κυψέλης αὐτῶν πρὸς νομήν, ὁ μύρμηξ προβάλλει τὴν μικροσκοπικὴν αὐτοῦ κεφαλὴν ἐκ τοῦ παραθύρου τῶν ὑπογείων αὐτοῦ δωματίων ἀμυχανῶν ποίαν νὰ τραπῇ δόον.

Τὸ πᾶν αἰσθάνεται, τὸ πᾶν κινεῖται!

Τὰ ἄνθη αἰσθάνονται!

..

Ἐν καὶ μόνον βλέμμα ρίψατε ἐπὶ τῆς πλουσίας καὶ πεποικιλμένης φύσεως, ἴδετε τὸ πύκνωμα ἐκεῖνο τῆς γλῶσσης, πρασίνης ὡς σμάραγδος, αἰολοχρόου καὶ ἀπαλῆς ὡς βελούδινος τάπης· ἐκεῖ ὑπάρχουσιν ἔρωτες καὶ μυστήρια, μάχαι καὶ νίκαι, πάθη καὶ μίσση, ἅπαντα ἄγνωστα ἡμῖν ὡς μὴ ἐπισύροντα ἐκ τῆς σμικρότητος αὐτῶν τὴν προσοχὴν ἡμῶν.

Ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἀνθοῦντος ἐκείνου λειμῶνος, ὅπου αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες δὲν ἀπέσυραν ἀκόμη, τὰς ἐπὶ τῶν φύλλων ὡς μαρμαρίτας κρεμασμένας ψεκάδας τῆς νυκτερινῆς δρόσου, ὑπάρχουσι δύο δανδρύλλια. Εἶναι δύο εἶδη ἀκακίων· ὑπῆρξαν πολὺ ἑωθινώτερα καὶ αὐτοῦ τοῦ ἡλίου, πρὸ μιᾶς ἤδη ἠγέρθησαν ὥρας καὶ ἔδειξαν σημεῖα ζωῆς, ἀνοίγοντα τὰ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς κεκλεισμένα αὐτῶν φυλλάρια. Ἴδου φραγμὸς κεκαλυμμένος ὑπὸ τῶν εὐκάμπτων ταινιῶν τῶν ἰσσινωῶν· μυριάδες καλύκων ἡμιηνεωγμένων εἰσέτι δεικνύουσι τὸ ζωηρὸν αὐτῶν βοδοκύανον χρῶμα· κατόπιν λεπτῶν τινῶν οἱ κάλυκες οὗτοι θέλουσιν εἶσθαι ἐν πλήρει αἰσθήσει.

Πλησιάσατε τὸ λευκὸν ἐκεῖνο ῥόδον, ὅπερ φαίνεται ζηλοτυποῦν, διότι προηγουμένως ἐθαυμάσατε ἄλλα φυτά. Δὲν φαίνεται ὡς ἐπερωτῶν ὑμᾶς· Σὰς ἀρέσκει ἡ εὐωδία μου; ἡ θεά μου τέρπει ὑμᾶς; ! . . .

Τὰ ἄνθη αἰσθάνονται !

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν.

Παρήλθον ὥραι τρεῖς ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς αὐτοῦ, καὶ ὁμῶς πρασιὰ πλήρης φυτῶν ἔχει ἀκόμη κεκλεισμένους τοὺς κάλυκας αὐτῶν. Εἶναι τὰ φυτὰ τῆς πεπλίδος τῆς μεγανθοῦς ((*Portulaca grandiflora*)). Τίνα λοιπὸν ἀναμένουσι; . . . Ἄλλ' ἰδοὺ ! Ζωογονηθέντα ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων φαίνονται μᾶλλον διατεθειμένα ὅπως δεῖξωσι τὰς μέχρι τοῦδε κρυπτομένας ζωηροχρούς αὐτῶν στεφάνας.

Αὐτὴ ἡ σειρὰ τῶν γαστρῶν τῶν ὁποίων τὰ φυτὰ οὐδεμίαν δεκνύουσιν αἰσθησιν καὶ φαίνονται ὡς μεμαραμένα, εἶναι τὰ μεσημέριανθια (*Mesembriam tneum*). Φέρουσι τὸ ὄνομά των ἐπ' αὐτῶν ἀναμένουσι τὴν μεσημβρίαν ὅπως ἀνθήσωσιν.

Μετὰ φαντασίας μετεχούτης ὀλίγης ῥωμαντικότητος καὶ μὲ μικρὰν δόσιν πίστεως εἰς τὸ περὶ μετεμψυχώσεως σύστημα, ποῖον εὐρὺ μὲ νεωτέρας αἰσθήσεως στάδιον ἤθειλον εἶσθαι τὰ ἄνθη ! Τί γλυκὺ ὀνειροπολήσεως ἀντικείμενον διὰ τὴν νεάνιδά, ἥτις δρέπουσα ῥόδον θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ! Τὸ ῥόδον τοῦτο πιθανὸν νὰ ὑπῆρξε κόρη ὡς ἐγώ ! Τίς δύναται νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ ἄρᾶμα ὅπερ ἐγκρύπτουσι τὰ φύλλα αὐτοῦ ; Ἐχουσα ζωὴν ὑπῆρξε ῥόδον ἐν τῷ κόσμῳ, ἀποθανοῦσα ἔγινε ῥόδον τῶν κήπων πάντοτε ὁμῶς ὥραϊον, πάντοτε θαυμαστὸν, ὡς ἂν ἦτο ἡ ἀθανασία τῆς ὥραιότητος ! ! . .

Τὰ ἄνθη αἰσθάνονται !

Εἶναι μεσημβρία !

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ἥλιος μεταδίδει εἰς τὸ σύνολον τῆς φύσεως τὴν χραιὰν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς ὡς βλέμμα ἀγάπης καὶ ἀγαθότητος ὅπερ ὁ Θεὸς ρίπτει ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ πλούσιος ἀκηδῆς ἀφοῦ προηγουμένως εἶδεν ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας εἰσδυούσας ἐν τῷ κοιτῶνί του, ἠγέρθη τῆς μαλθακωτάτης αὐτοῦ στρωμνῆς, τὰ μεσημέριανθα, ὅπερ ἐκοιμῶντο ἐπίσης, ἐγείρονται τοῦ ληθάργου αὐτῶν καὶ φιλάρεσκα, ὡς αἱ μικραὶ γυναῖκες, θαμβοῦσι τὰ ὄμματ' ἡμῶν διὰ τῶν πλουσίων εἰς χρώματα ἐνδυμασιῶν αὐτῶν ! . . .

Ἄλλ' ὁ ἥλιος ἐπισκιάζεται ! Νέφη πυκνὰ ἀναφαίνονται εἰς τὴν ἀτμοσφᾶραν. Κυλινδούμενα ἐπὶ

τοῦ οὐρανίου πελάγους, φαίνονται ὡς ἐξεληθόντα εἰς νεροδρομίαν.

Ἡ γελόεσσα τῆς φύσεως φυσιογνωμία σκυθρωπάζει, ὁ ἄνεμος μυκᾶται, τὸ πᾶν προμηνύει θύελλαν. Πάντα σχεδὸν τὰ ζῶα παρεύονται εἰς τὸ κατάλυμα αὐτῶν· τὰ δὲ νοήμονα πτηνὰ ὑπὸ τὰ πυκνὰ τῆς δρυὸς φύλλα κρυπτόμενα, θωρακίζονται κατὰ τῶν προσβολῶν τῆς ἀναμενομένης βροχῆς.

Τὰ ἄνθη τῆς ὀμβρίμου διμορφοθήκης (*Dimorphotheca pluvialis*) συστέλλονται, καὶ φοβούμενα τὴν ἐπελευσσομένην βροχὴν, κλείονται καὶ φαίνονται μαρανθέντα. Δὲν εὐωδιάσι πλέον ! ἀποκρύπτουσιν ἐκ τοῦ τρόμου των καὶ τὴν εὐωδίαν αὐτῶν. Ὀλόκληρον προτείχισμα κιγκλίδων ἐστολισμένον ἀπὸ ὠραιόχρους ἡμεροκαλλῆ καὶ περικλόμενα χάνει βαθμῆδὸν τὴν ζωηρότητα αὐτοῦ· τὰ ἄνθη ὅπερ ἐκόσμουσαν αὐτὸ ἤρχισαν νὰ κρύπτωσιν ἀπὸ τῶν οφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ τὰς ζωηρὰς αὐτῶν βαφάς.

Τὰ νέφη ἐκρήγνυνται εἰς κεραυνὸν, καὶ ὑετώδεις ὄμβροι χειμαρρῆδὸν καταπίπτουσι.

Πολλὰ τῶν ἀνθέων ἔχοντα προηγουμένως ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον αὐτῶν πρὸς τὸν οὐράνιον θόλον ἀτενίζουσι τὴν γῆν, ἀποκρύπτοντα τὰς ὠραιόμορφους αὐτῶν στολὰς ἀπὸ τῶν βροχερῶν κηλίδων· ἡ δὲ εὐαίσθητος ἀκακία μόλις προτψαυθεῖσα ὑπὸ βάνιδων οὐρανίου δάκρυος, συνεστάλη καὶ φαίνεται ὡς προσβληθεῖσα ὑπὸ ἀποπληξίας κεραυνοβόλου !

Τὰ ἄνθη αἰσθάνονται ! . . .

Τὸ πᾶν παρέρχεται, καὶ τὸ πᾶν ἀνφαίνεται !

Ἡ θύελλα παρήλθεν . . ὁ ἥλιος ἀνεφάνη !

Ὁ γρὸς, στίλβων καὶ μεγαλοπρεπῆς ρίπτει τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς δροσερᾶς καὶ βαλσαμώδους φύσεως, ἥτις ἀποδεχομένη αὐτὰς ὥσπερ ἐρωτικὰς θωπείας φαίνεται εὐτυχιστάτη !

Καὶ κατέρχεται καὶ πλησιάζει τὴν ἀνὰ μέσον δύο χλοερῶν λόφων ἀναπαυτικωτάτην αὐτοῦ στρωμνὴν, καὶ ἀναπαύεται, καὶ παραχωρεῖ τὴν ἐν τῷ οὐρανίῳ πεδίῳ θέσιν αὐτοῦ τῇ σελήνῃ, ἥτις ἀντιμετωπίζουσα αὐτὴν ἐξέρχεται διασχίζουσα χρυσοπάρυφα καὶ ἀργυρόκρωσσα νέφη, ἅτινα φαίνονται μεταμελούμενα διότι ἐπεσκιάζον αὐτήν.

Αἱ ὑψίκομοι πεῦκαι φαίνονται ὡς φάσματα σοβαρὰ καὶ σιωπηλὰ ἐξεληθόντα τῶν τάρων καὶ ἀντὶ λευκοῦ σαθάνου, μελανὸν περιβεβλημέναι χιτῶνα. Τὴν κίνησιν τῆς ἡμέρας διεδέχθη νηνεμία· ὁ ἐργασάμενος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς κατόπιν κοπιώδους καμιάτου ἀνπαύεται· τὰ ἄνθη, ὅπερ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εὐωδίων καὶ ἔθελον τρεφόμενα

μενα ἀπὸ τὸ ὀξυγόνον, ἤδη ἡσυχάζουσιν ἀποπνέοντα ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὅπερ ἄλλως θὰ ἦτο ἐπιβλαβεὲς αὐτοῖς.

Τὰ ἄνθη αἰσθάνονται !

Ὁ κόσμος καθεύδει, τὸ πᾶν σιωπᾷ !

Κίνησις ὑπόκωφος ἐξερχομένη τοῦ πυκνοῦ τῆς ὀρυθς φυλλώματος προσβάλλει τὰ ὦτα τοῦ νυκτοβάτου· εἶναι ἡ καλλιτέχνης μουσουργὸς τῆς σιωπῆς καὶ τοῦ σκότους, εἶναι ἡ γλυκύφωνος καὶ καλλικέλαδος ἀηδὼν, ἥτις τώρα φαίνεται ἀφυπνισθεῖσα καὶ ἐπιζητοῦσα κατάλληλον θέσιν, ὅπως ἄρξηται τοῦ παθητικοῦ καὶ ἐρωτύλου αὐτῆς ἄσματος.

Τὰ ἐν τῇ γωνίᾳ ἐκείνῃ τοῦ κήπου φιλέσπερα φαίνονται τώρα ἀφυπνιζόμενα ἐπίσης, διότι μόλις ἔγνησαν ἐπιδεικνύοντα ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν τῆς σελήνης φῶς τὰς ποικίλας στεφάνας τῶν λεπτοφυῶν αὐτῶν ἀνθέων.

Ἡ χλόη ὀρσιζομένη ὑπὸ τῆς αὔρας τῆς νυκτερινῆς ἀνακτάται ἐπίσης τὴν θαλερότητα αὐτῆς. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας κατεπατήθη ἀνηλεῶς, αἱ δὲ φλογεραὶ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες τὴν ἀπεικούρασαν αὕτη ὅμως ὡς εὐαίσθητος καὶ εὐγενὴς καρδίᾳ δὲν ἐμεμφιμοίρησεν, ἀλλ' ἀνέμενε τὴν κατάλληλον τῆς ἀναζωογονήσεως αὐτῆς στιγμήν !

Ζωηρὰ καὶ ὠχρόλευκα τὰ ἄνθη τῆς ὀναγρίδος ἀναδίδουσι τὰ εὐώδη αὐτῶν ἀρώματα· ἡ ὀναγρίς ἀνέμενε καὶ ἐκοιμᾶτο καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν· ἡγέρθη καὶ ἀφυπνίσθη τὴν στιγμήν ταύτην τῆς νυκτός, καὶ ὑπὸ τὸν ὥρατον καὶ διάστερον οὐρανὸν ἐπιδεικνύει τὰ κάλλη αὐτῆς, ὅπως αἱ ὥραται νωχελεῖς χορεύτριαι, αἵτινες τὴν ἡμέραν κοιμώμεναι ἀναμένουσι τὴν νύκτα, ὅπως ἐπιδείξωσι τὰ ἰδικά των ὑπὸ τὰ πολυπληθῆ φῶτα μεγαλοπρεποῦς καὶ ἀνθοστολίστου ἰαθούσης.

Τὰ ἄνθη αἰσθάνονται !

Πολλάκις συμβαίνει τινὰ τῶν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀφικομένων φυτῶν νὰ φέρωσι τὸ ὄνομα αὐτῶν δεδεμένον στερεῶς ἐπὶ τοῦ στελέχους αὐτῶν. Μετὰ τινὰ χρόνον ὅταν τὰ φυτὰ ταῦτα λάβωσι διαστάσεις πολὺ μεζονας, καὶ ὁ μὲν κορμὸς καταστῇ ἁδρότερος, τὸ δὲ δῆμα ἐκεῖνο ἐξακολουθῇ κατέχον τὴν αὐτὴν θέσιν, ὁ φλοιὸς τοῦ δένδρου διαδρήγνυται σχηματίζων πληγὴν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἥτις θὰ ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτὴν κεφαλὴν, τοῦ φυτοῦ στερουμένου τοῦ ζωτικοῦ χυμοῦ ὃς δὲν δύναται νὰ δέλθῃ τὴν πληγὴν καὶ νὰ διαμοιράσῃ τὴν τροφήν ἐν τοῖς διαφόροις κλάδοις καὶ κλώνοις αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐν ἐλλείψει καταλλήλου ἱατροῦ, τὸ φυτὸν τοῦτο εὕρισκει τὸ ἀπαιτούμενον φάρμακον καὶ ἐπουλοῖ τὴν πληγὴν ἐκείνην διὰ τοῦ

σχηματισμοῦ φλεβῶς, δι' ἧς ὡς διὰ γεφύρας διέρχεται ἡ ἱκμάς, ἧς ἐπὶ πολὺ εἰσέτι στερούμενον τὸ φυτὸν ἐκεῖνο θὰ ἐξηραίνετο.

Ἐνῶ δὲ εἰς τὰ ἄνθη ἐξ ἀπροσεξίας συμβαῖνον τὸ τοιοῦτον, θᾶπτον ἢ βράδιον ἰᾶται, αἱ κυρίαι τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, αὐταὶ μόναι ὡς κύριοι καὶ πρωτίστον τοῦ καλλωπισμοῦ αὐτῶν ἔργον καὶ μέλημα θεωροῦσι τὸν διὰ τὴν στηθοδέσμην σχηματισμὸν τῆς ὀσφύος αὐτῶν, ἥτις ὅσον λεπτοτέρα φανῇ, τοσοῦτον εὐὑποληπτοτέρα κατ' αὐτὰς καθίσταται.

Παράδοξος φιλαρέσκεια !

Δεικνύουσαι πρὸς στιγμὴν λεπτὴν τὴν ὀσφὺν αὐτῶν ἀνταμείβονται ἀργότερον ὑπὸ στηθικῶν νοσημάτων.

Αἱ γυναῖκες συστελλόμεναι οὕτω διὰ τῶν στηθοδέσμων δυσκολεύουσι τὴν συνήθη τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν λειτουργίαν· τὰ φυτὰ ἐπίσης δεδεμένα ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, καὶ μὴ δυνάμενα νὰ διευκολύνωσι τὴν ἀνοδὸν τοῦ ζωτικοῦ αὐτῶν χυμοῦ, ἀναπτυσσόμενα προκαλοῦσι ταχύτερον αὐτῆς τὸν θάνατον.

Τὰ ἄνθη αἰσθάνονται !

Τὰ ἄνθη, καίπερ αἰσθανόμενα, στεροῦνται τῶν αἰσθητικῶν ὀργάνων ! Ἐν αὐτοῖς τὸ αἶσθημα, ὅπως καὶ εἰς πολλὰ τῶν ζώων, εἶναι ἐσωτερικόν. Ὅταν ἔχωσιν ἀνάγκην τροφῆς φαίνονται ὡς ἐκζητοῦντα αὐτήν· ὅταν ἔχωσιν ἑλλείψιν ὕδατος καὶ καθαροῦ ἀέρος, φαίνονται ἐπίσης ὡς ἀπαιτοῦντα αὐτά.

Παρατηρήσατε τὸν παράτολμον ἐκατὶον κηπουρὸν, ὅστις ἵσταται ἐνώπιον ἀμπελοκλήματος. Διὰ τοῦ κλαδευτῆρος αὐτοῦ ἀποκόπτει ἓνα μόνον κλῶνα τοῦ ὅλου φυτοῦ, καὶ τὸ φυτὸν ἐκεῖνο ὑποφέρει ! Περιμείνατε ἐπὶ μικρόν. Ἰδοὺ . . . δάκρυα ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ ἀποκοπέντος μέρους, κυλίσταται καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτοῦ ! . . .

Ταλαίπωρον φυτόν ! εἴαν εἶχε φωνήν, θὰ ἐξήγειρεν αὐτὴν καὶ θὰ ἔκραζεν. Ἐλεος. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ! . . . Τὰ ζωῦρια, οἱ ἰχθῦς, τὰ ὄστρακα, ὅταν ἐξάγωνται τῆς θαλάσσης, ὅταν κόπτονται, ὅταν τρώγονται, μήπως ἐκβάλλουσι φωνὴν ἢ κλαυθμηρισμόν ; Καὶ ὅμως αἰσθάνονται !

Ἀλλ' οἱ ἰχθῦς ἀσπαίρουσι, τρέμουσι, δεικνύουσι κίνησιν τινὰ, ἐνῶ τὰ φυτὰ στεροῦνται καὶ ταύτης Οὐχί ! Ἰδετε τῷ ἐν τῇ δοχείῳ ἐκείνῳ φυτόν· ὁλόκληρος παρῆλθεν ἐβδόμας χωρὶς νὰ δώσωσιν αὐτῷ τὸ ἀπαιτούμενον ὕδωρ· δὲν δύναται νὰ κράξῃ, δὲν δύναται νὰ κινηθῇ, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ, δὲν δύναται νὰ πλησιάσῃ τὸ ὕδωρ, καὶ ὅμως δὲν μένει ἀπαθής ! τήκεται, φθείρεται, μαραίνεται, καὶ εἴαν δὲν ἐπιμεληθῇτε νὰ δροσίσητε αὐτὸ, θέλει ἀποθάνει

ἐξ ἀνυδρίας, ὅπως τόσοι τῶν ἀφρικανικῶν ἐρῆμων περιηγηταί! . . .

Τὰ ἄνθη αἰσθάνονται!

Τὰ ἄνθη, ὅπως καὶ πάντα τὰ αἰσθανόμενα, ὄντα δὲν ἀγαπῶσι τὸν περιορισμὸν καὶ τὴν δουλείαν!

Τὸ φυτὸν ἐκεῖνο, ὅπερ στεροῦντες τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, καὶ τῆς δροσερᾶς ἀτμοσφαιρικῆς αὔρας, ἐγκλείετε ἐντὸς θαλάμου περιορισμένου, τὸ καταστρέφετε!

Ἀποροῦντες βλέπετε ὅτι μετ' ὀλίγον χρόνον, μετ' ὅλας τὰς ἀπαιτούμενας περιποιήσεις τὰς ὁποίας παρέχετε αὐτῷ, ἀπώλεσε τὴν προτέραν αὐτοῦ ἀνθηρότητα.

Ὅπως δὲ ὁ ἄθλιος δυστυχῆς, ὅστις ἀδίκως ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κεκλεισμένος, καὶ στερούμενος ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν δι' ὧν ὁ πάνσοφος τῆς κτίσεως δημιουργὸς ἐκόσμησε τὴν θαυμαστὴν φύσιν, ἔχανει τὴν ζωηρότητα τὴν υγιείαν, καὶ πολλάκις τὴν ζωὴν αὐτοῦ, οὕτω καὶ τὸ ἄνθος περικλειόμενον καὶ φυλακισμένον ἐν θαλάμῳ σκοτεινῷ, ἡσημέραι γὰρ τὴν θαλερότητα αὐτοῦ, ὡχρῆθ' ὀλίβεται, φθισεῖ μαραίνεται, ἀγωνιᾷ καὶ ἀποθνήσκει!!

Τὰ ἄνθη αἰσθάνονται!

Κ. Χ. ΜΕΤΑΣΤΑΣ.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

ΝΕΑ ΝΗΣΟΣ.—Ὁ πλοίαρχος γερμανικοῦ ἀτμοπλοίου ἐσχάτως μεταβὰς εἰς Χόνκ-Κόγκ ἀναφέρει ὅτι ἐγένετο μάρτυς παραδόξου φαινομένου παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς νήσου Νέας Βρετανίας ἐν ταῖς νοτίαις θαλάσσαις, τὰς βορειοανατολικὰς ἀκτὰς εὗρε ὅλως κεκαλυμμένης ὑπὸ παχείας ὁμίχλης καὶ μεγάλας ἀπήντησε δυσχερείας εἰς τὴν διάβασιν τοῦ χωρίζοντος τὴν νῆσον ταύτην ἀπὸ τῆς Νέας Ἰσλανδίας πορθμοῦ ἕνεκα τῆς πολλῆς κισσίρεως, ἣτις τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης κατακαλύπτει.

Τῇ 9 φεβρουαρίου ἀφίκατο εἰς Μαδαβὰ ἐν τῷ νησιωτικῷ συμπλέγματι τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρόκης ὅπου παρετήρησε τρεῖς κρατῆρας χαίνοντας ἐν τῇ γερσοννήσῳ τῆς Νέας Βρετανίας ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων, ἅπερ καλοῦνται μήτηρ καὶ θυγατέρες, καὶ ἐξερεύγοντας ἀδιαλείπτως ποταμοὺς λάθας. Ἡ μεταξὺ τῆς νήσου τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρόκης καὶ τῆς Λευκῆς λίμνης διάβασις διεκόπη καθ' ὁλοκληρίαν ἕνεκα κισσίρεως, ἐχούσης ὑπὲρ τοὺς πέντε πόδας πάχους.

Μέγιστον ἔλος καλύπτει τὴν Λευκὴν λίμνην καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἐφάνη νέα νῆσος, ἔχουσα περὶ τὰ 3/4 τοῦ μιλλίου μήκος. Ἡ νῆσος αὕτη κεῖται πρὸς νότον τῆς Νατόπης ἢ τῆς Ἐνδερσον.

ἐφ' ἧς νῦν κεῖται θέσεως τὸ βάθος δὲν ὑπερέβαινε πρότερον τὰς 17 ὀργυίας.

Ἰσως παρήχθη ἐξ ἄλλων μετασχηματισμῶν, οἵτινες ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύνανται νὰ καταδενχθῶσιν ἕνεκα τῶν ἐπιπλεόντων σωρῶν κισσίρεως.

Ὁ εἰρημένος πλοίαρχος μνημονεύει ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς Λευκῆς λίμνης ἦτο ἐπὶ δύο ἡμέρας θερμότατον καὶ ὅτι ἄπειροι χελῶνες καὶ τεθνηκότες ἰχθύς ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ἀκτὴν, οὕςπερ οἱ αὐτόχθονες μετεχειρίζοντο εἰς τροφὴν ἕνεκα τῆς μαστιζούσης αὐτοὺς διαρκοῦς πείνης διὰ τὴν ἀσυνήθη τῇ ὥρᾳ τοῦ ἔτους ξηρασίαν.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ.—Δοκιμαὶ ἐγένοντο κατὰ τὸ 1876 ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Μ. Βρετανίας πρὸς χρησιμοποίησιν τῶν ταχυδρομικῶν περιστέρων εἰς τὰ ἀλιευτικὰ πλοίαρχα. Αἱ δοκιμαὶ αὗται ἐπανελήφθησαν καὶ κατὰ τὸ 1877 μετ' ἄρκετῆς ἐπιτυχίας, καὶ ἰδοὺ πῶς. Μετὰ μεσημβρίαν ἐπιβιβάζουσιν ἐπὶ ἐκάστου τῶν πλοιαρίων περιστέρων καὶ μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν δικτύων τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης, ἀφοῦ βεβαιωθῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀλιεύσεως, ἀφίνουσιν αὐτὴν ἐλευθέραν φέρουσιν δελτίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου σημειοῦται τὸ ποσὸν τῶν ἀλιευθέντων ἰχθύων, ἡ θέσις τοῦ πλοίου ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου καὶ ἡ πιθανὴ ὥρα τῆς ἐπανόδου. Διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ ῥυμουλκὸν εἰάν ὁ ἄνεμος δὲν εἶναι οὐριος.

Τὸ σύστημα τοῦτο ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι προεδοποιεῖ ταχέως τοὺς ἐνδιαφερομένους περὶ παντὸς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν προπώλησιν, τὴν παράδοσιν καὶ ταρίχευσιν τῶν ἰχθύων. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι αἱ περιστέραὶ ἅμα πετῶσαι ἐκ τοῦ πλοιαρίου περιστρέφονται τρεῖς περὶ αὐτὸ καὶ κατόπιν διευθύνονται πρὸς τὴν ἀκτὴν μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς 20 χιλιαμέτρων εἰς τινὰ λεπτά.

Ἀναφέρεται περὶ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὅτι εὐρισκόμενός ποτε ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ βλέπων μεγάλην συνοδίαν φενακηφόρων ἐξερχομένων ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ Westminster, ἠρώτησε τίνες ἐκεῖνοι ἦσαν. Εἶπέ τις ὅτι ἦσαν δικηγόροι. “Δικηγόροι, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἐγὼ ἔχω μόνον δύο ἐξ αὐτῶν καθ' ὅλα τὰ κράτη μου, καὶ προτίθεμαι νὰ κρεμάσω τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἅμα ὡς ἐπιστρέψω! . .

(Ἀθηναίς).

Ὁ ὑπεύθυνος Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΒΟΥΤΤΓΡΑ ΚΑΙ Σ/ΑΣ.